

O Honzíkovi

Jeden malý Honzík byl pro každého záhadou. Ostatní děti pořád něco štěbetaly, smály se a pištěly. A někdy také trochu fňukaly nebo se dokonce vztekaly. Ale Honzík jako by mezi nimi ani nebyl. Hrál si vždy sám potichoučku někde v koutku, a neměl proto bohužel moc kamarádů. Jeho nemluvnost nebyla ovšem vůbec znakem toho, že by byl nějak hloupý. Naopak, moc dobře věděl, co se jak dělá a proč se věci dějí tak, jak se dějí. A tak si žil v tom svém tichém pokojném světě a lidé si na to zvykli.

Jednoho teplého letního dne si děti hrály u rybníka. Jenže žádné z nich ještě neumělo pořádně plavat, a tak měly od rodičů zakázáno v rybníce se koupat.

„Takové horko a my můžeme do vody jen házet kamínky nebo si stavět z písku,“ brumlal si nespokojeně Vojta.

„Já bych tam v pohodě skočil,“ trochu se vytahoval Pavlík, „jenže mrňousové by hned chtěli taky a kdo by si to schytl? Já!“

Sluníčko svítilo, ptáčkové zpívali, ale děti si to vůbec neuměly užít. Nudily se a už to vypadalo, že to snad nemá žádnou cenu a každý si půjde po svém.

Když tu najednou Honzík, který si do té doby hrál jako vždy sám opodál, povídá: „Tak si uděláme takovou jako tůňku.“

„Tůňku? Co to je?“ divila se Verunka.

„Támhle přitéká do rybníka voda z potoka,“ vysvětloval Honzík ochotně. „Postavíme dvě malé hráze, které zpomalí proud vody. Vznikne malý mělký rybníček, do kterého se můžeme namočit a přitom v něm vystačíme.“ Ukazoval dětem vesele.

„Teda, Honzo,“ poplácal jej uznale po zádech Pavlík. „Ty toho moc nenamluvíš, ale když už něco řekneš, tak to stojí za to.“

Všechny děti se nadšeně zapojily do práce. Menší kluci vozili kameny z potoka na tatrovkách a kolečkách na jednu hromadu. Holčičky sbíraly do kyblíčků drobné kamínky, kterými se později vyplňovaly ty nejmenší skulinky mezi velkými kameny. A velcí kluci stavěli z nasbíraného materiálu hráze. Během stavby děti zjistily, že už samotná práce na vytoužené tůňce je obrovská zábava. Ty se nasmály, když na Barunku vybafla ze škvírky pod kořenem stromu žába. Když Verunka nemohla chytit uplavaný kyblíček a zachránil jej až Vojta, který se pro něj statečně rozplácl do vody. Nebo když Adámek ve snaze vyplnit co nejlépe mezírky mezi kameny navozil na hráz zaječí bobky.

V hotové tůňce potom děti strávily celý zbytek léta a dodnes na něj vzpomínají. Ze všech už vyrostli dospělí tatínkové a maminky. A všichni spolu dodnes kamarádí. Náš

nemluvný Honzík si vzal tu nejupovídanější Aničku, co znám. Mají se moc rádi a krásně se doplňují. Anička je ta, co vypráví dětem pohádky, návštěvám vtipy a sousedkám recepty. A Honzík je hlava rodiny, co si vždycky se vším poradí, cokoliv opraví, a když už něco řekne, tak to stojí za to.

Každý jsme jiný, ale právě proto, abychom se mohli vzájemně doplňovat. Snažme se proto na sobě i ostatních vždy hledat to dobré.

Řikanka:

Kdyby uměl všechno každý,
byla by to nuda navždy.
Někomu jde malování,
jinému zas montování.
Někdo umí rychle běhat,
jiný stavět z písku hrad.
Každý něco umíme
a za to se chválíme.

Návod na aktivitu:

Každý máme tendenci srovnávat se s druhými. To v nás často vyvolá mylný pocit nedostatečnosti. Všichni kamarádi i členové rodiny mají své dobré i špatné vlastnosti.

Zkusme každý určit jednu dobrou vlastnost svou i těch druhých. Dokonce můžeš sebe i ostatní ocenit medailí! Vezmi čtvrtku nebo jiný tvrdý papír (dobře poslouží i krabičky od tavených sýrů). Polož na ni hrníček a obkresli ho tolikrát, kolik medailí chceš vyrobit (může to být i jiný předmět s kulatým či odlišným tvarem). Medaile vystříhni a vyzdob barvami. Můžeš namalovat obrázek, který představuje danou vlastnost, nebo cokoliiv hezkého. Popros někoho dospělého, aby ti pomohl udělat na medaili díрку, kterou provlékni provázek nebo mašli. Konce svaž tak, aby se medaile dala pověsit na krk. Hotovo! Medaile rozdej se slovy: „Je pěkné, že jsi...“, „Díky za tvoji...“, „Jsi moc dobrý v...“